

Липень чотирнадцятого: тривожний спомин

Минулого літа наша країна переживала чи не найскладніший етап своєї новітньої історії. Путінський режим вп'явся в український Донбас. Однак тут «легкої прогулянки» не вийшло. Прийшовши до тями, українці почали давати відсіч. Одними з перших, хто став на шляху ордінців, були прикордонники.

4-6
стор.

Погляд у душу воїна

У терміналі «D» Міжнародного аеропорту «Бориспіль» відкрилася виставка литовської художниці Беати Куркуль, присвячена українським прикордонникам. Хоча Беата ніколи не була ані на блокпосту, ані в окопах, створені нею за допомогою комп'ютера картини вражають своїм реалізмом і переносять глядача із сяючої зали терміналу у воєнну правду.

7
стор.

Прикордонник України

№ 28 (5474)
31 ЛИПНЯ 2015 РОКУ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Команда для злету

У Службі стартує пілотний проект з підготовки контролерів європейського рівня

Країна вже декілька тижнів із зацікавленням стежить за роботою нової поліції. На наших очах викристалізовується образ молодого, цілеспрямованого і безкомпромісного правоохоронця – захисника закону, якому довіряють громадяни, та якого поважають. Адреса наступних новацій – Держприкордонслужба. Саме тут має розпочати свій шлях когорта нового гатунку – співробітники іншої формації, якість служби яких вирізнятиметься з першого погляду.

Володимир ПАТОЛА

У рамках пілотного проекту впровадження європейських стандартів у систему прикордонного контролю з 1 серпня 2015 року розпочинається конкурс на заміщення посад в авіаційних відділах прикордонної служби «Жуляни» та «Гостомель», а також у залізничному – «Київ-Пасажирський» Окремого контрольно-пропускного пункту «Київ». За результатами відбору і допідготовки 250 прикордонників сформулюють якісно нові підрозділи. Особлива увага приділяється соціальним питанням.

Починаючи з відбору і далі під час служби учасники проекту постійно удосконалюватимуть свої знання за європейськими стандартами. До занять планується залучити найкращих професіоналів, зокрема й іноземних експертів.

Особливою буде і форма одягу прикордонних нарядів нового покоління. Її розроблено з якісних, надійних і комфортних для тіла матеріалів. А ще – дозволяє зручно носити, а за необхідності й застосовувати зброю та спорядження. Фахівці робочої групи, котрі займалася розробкою мундирів, розповідають, що перед ними стояло завдання врахувати усі деталі – від кишені для авторучки до спеціального підсумка для даташтампу.

2
стор.

■ кордон за тиждень

Державний кордон України перетнуло
1,680 млн. осіб
та **385 тис.** транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання
кордону **478** осіб,
зокрема, **17** незаконних мігрантів

Вилучено **13** одиниць зброї,
11 боєприпасів
та **864** г наркотичних речовин

Затримано товарів і вантажів,
що незаконно переміщувалися через
державний кордон, на **4,211 млн.** гривень

коротко про головне

Вітаю, пане хорунжий!

Новій Українській армії потрібні нові традиції, нова форма і нові звання. Про це заявив Президент України Петро Порошенко під час зустрічі з волонтерами, які представили свої досягнення, зокрема, у реформуванні системи речового забезпечення та створення нової військової форми.

Президент зауважив, що йому сподобалися ініціативи відійти від досвіду радянської армії. «Нам треба запроваджувати свої нові українські традиції, в тому числі — й нові українські звання. Заміна «молодшого лейтенанта» на «хорунжого» повністю відповідає українським традиціям та структурі військових звань країн НАТО», — сказав Президент.

Також Петро Порошенко висловився за запровадження звання «бригадного генерала». За словами Глави Держави, це мотивація, щоб нові командири, які себе проявили не у кабінетах, а на полі бою, отримали справжні генеральські звання.

Під час презентації керівники робочих груп продемонстрували Президенту нові зразки повсякденної, парадно-вихідної форми військовослужбовців Збройних Сил України, єдиний бойовий комплект польової форми та спорядження, знаки розрізнення.

Олена ТАЩИЛІНА

До Румунії — з комфортом

Найближчим часом в рамках Угоди про фінансування спільної операційної програми транскордонного співробітництва «Україна — Румунія — Молдова» розпочнеться будівництво міжнародних автомобільних пунктів пропуску на українсько-румунській ділянці кордону.

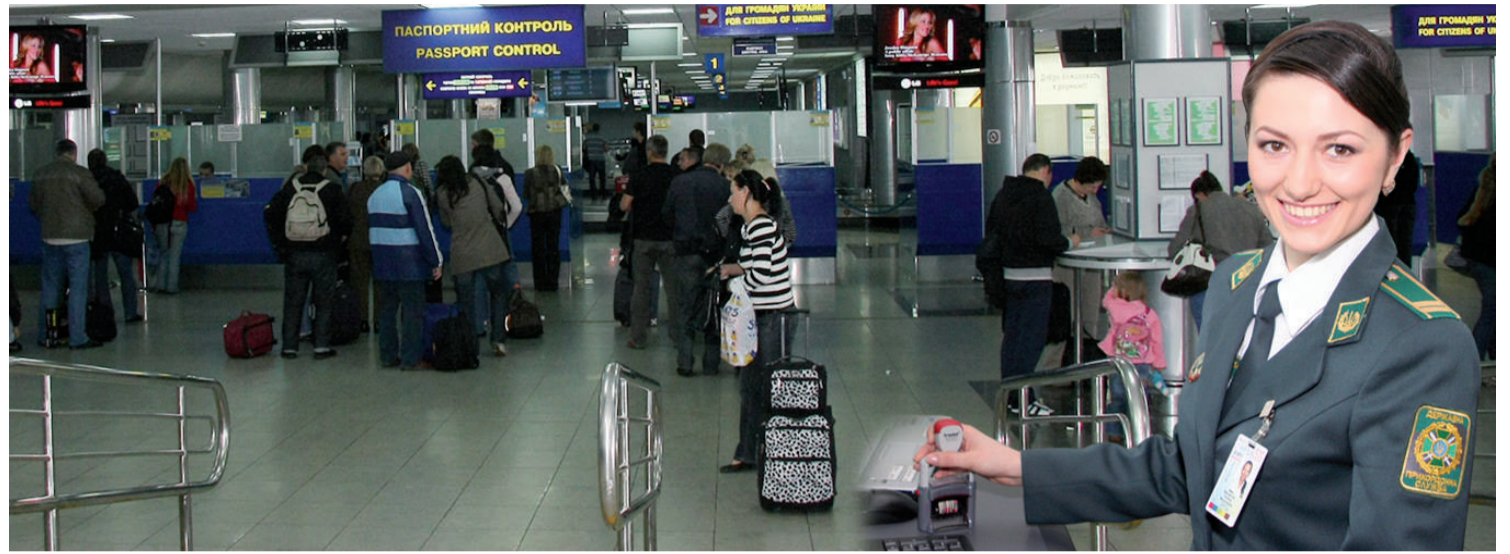
Як відомо, 2010 року майже всі пропускні пункти на кордоні з цією країною було закрито. Сьогодні із шести працює лише один — автомобільний.

Як повідомляє Державна фіскальна служба, вже наступного року планується запуск двох міжнародних автомобільних пунктів пропуску «Краснольськ» та «Дяківці». Передбачено їхнє повне оновлення та модернізацію: будівництво сімох сучасних павільйонів для митного контролю, восьми — для паспортного та чотирьох — для пішоходів.

Пропускна спроможність цих пунктів — до 550 громадян на добу та до 100 одиниць автотранспорту. Їх буде оснащено сучасним спеціалізованим рентгенівським обладнанням, ваговими комплексами, системами відеоконтролю та супутникового зв'язку.

Василь ДРОЗДОВ

інновації

Команда для злету

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Спробувати свої сили у конкурсі може кожен прикордонник незалежно від того, служить він за контрактом чи призваний за мобілізацією. Для цього необхідно з 1 по 20 серпня подати в електронному вигляді анкету-заяву, зразок якої розміщено на веб-сайті відомства. Адреси поштових скриньок для направлення анкет: konkurs_okpp@adps.dpsu.gov.ua та konkurs_okpp@pvu.gov.ua.

Оголошення результатів конкурсу відбудеться до 28 серпня. Але його переможцям

на цьому розслабитися не варто, оскільки за учасниками проекту ретельно спостерігатимуть під час навчання та стажування. У строю залишаться лише найкращі. До 25 жовтня кандидати проходили підготовку, а до 15 листопада відбудеться їхнє становлення на посадах. За результатами проекту реформа поширяться й на інші підрозділи ОКПП «Київ», згодом — і всього відомства. Персонал новостворених підрозділів залишиться у статусі військовослужбовців та користуватиметься всіма передбаченими законодавством пільгами й соціальними гарантіями. ■

Соціальний пакет:

гідне грошове забезпечення — не нижче 8 тисяч гривень; диференційоване преміювання за успіхи на службі; забезпечення гуртожитком під час конкурсу та навчання; перспектива отримання або піднайому житла за державні кошти під час служби на нових посадах; забезпечення формою одягу нового зразка; якісне та безоплатне медичне забезпечення в Центральному клінічному госпіталі Держприкордонслужби; можливість безоплатного навчання; гідне пенсійне забезпечення.

Перелік документів для кандидата:

анкета-заява; завірені копії документів про освіту; службова характеристика; довідка режимно-секретного органу про наявність допуску до державної таємниці (за необхідності); витяг з відомості про результати складання заліків за програмою професійної підготовки;

витяг із службової картки або її завірена копія;

заява військовослужбовця про проведення стосовно нього перевірки, передбаченої Законом України «Про очищення влади» (за необхідності).

Учасники також можуть подавати додаткову інформацію щодо освіти, досвіду роботи, наукової і творчої діяльності.

Обмеження для кандидатів:

не можуть залучатися до участі в конкурсі військовослужбовці, які відбувають покарання за вироком суду; мають не зняту або не погашену судимість за вчинення злочину, або притягались до адміністративної відповідальності за вчинення корупційного діяння; мають не зняті стягнення: попередження про неповну службу відповідності, пониження в посаді або у військовому званні;

у разі призначення на посаду будуть безпосередньо підпорядковуватись особам

близькими родичами;

на підставі висновку (постанови) військово-лікарської комісії визнані обмежено придатними чи непридатними до військової служби;

не дали згоду на проведення стосовно них перевірки, передбаченої Законом України «Про очищення влади» (у разі необхідності);

атестовані з висновком про невідповідність їх займаній посаді та переміщення на нижчу посаду або про розірвання контракту через службу невідповідності.

Основні вимоги до кандидатів:

вік — від 20 до 35 років; освіта — базова або повна вища; вільне володіння державною мовою; знання іноземної мови на рівні не нижче SMR1; патріотизм; ввічливість; чесність та надійність; психологічна стійкість;

безкомпромісне неприйняття корупції;

результативність; правосвідомість; комунікабельність; прагнення до якісних змін; фізична придатність; вміння працювати з програмним забезпеченням.

Перелік посад, які заміщуються за результатами конкурсу:

начальник відділу прикордонної служби; перший заступник начальника відділу; заступник начальника відділу з оперативно-розшукової роботи; заступник начальника відділу з персоналу; старший інспектор прикордонної служби (з аналізу оцінки ризиків); старшина — начальник групи; відділення інспекторів прикордонної служби:

начальник відділення; заступник начальника відділення; начальник групи паспортного контролю; старший інспектор прикордонної служби групи паспортного контролю;

інспектор прикордонної служби — майстер, старший технік, першої, другої та третьої категорії групи паспортного контролю;

начальник групи інтерв'ювання; інспектор прикордонної служби першої та другої категорії групи інтерв'ювання; інспектор прикордонної служби першої категорії — начальник відділення контролю транспортних засобів та режиму

інспектор прикордонної служби першої та другої категорії відділення контролю транспортних засобів та режиму;

інспектор прикордонної служби — начальник кінологічного відділення; інспектор прикордонної служби — інструктор кінологічного відділення; старший оперуповноважений прикордонної оперативно-розшукової групи;

інспектор прикордонної служби — майстер — начальник відділення управління службою;

інспектор прикордонної служби 3 категорії — черговий відділення управління службою; начальник відділення зв'язку — начальник зв'язку;

старший технік відділення зв'язку; відповідальний виконавець — начальник групи документального забезпечення; начальник діловодства;

старший технік — начальник групи автоматизованих систем управління; технік групи автоматизованих систем управління;

начальник відділення по роботі з іноземцями та адміністративного провадження;

інспектор прикордонної служби — 1 категорії відділення по роботі з іноземцями та адміністративного провадження; контролер — начальник групи тимчасового тримання;

контролер групи тимчасового тримання; контролер — водій групи тимчасового тримання;

фельдшер групи логістики; інспектор прикордонної служби 1 категорії — старший технік групи логістики; інспектор прикордонної служби 2, 3 категорії — водій групи логістики.

■ навчання

Випускники прямують на кордон

У Навчальному центрі Державної прикордонної служби України імені генерал-майора Ігоря Момота відбулися урочистості з нагоди чергового випуску курсантів.

Катерина СОРОКОПУД

Захід розпочався з ритуалу внесення Бойового Прапора частини та ікони Преподобного Іллі Муромця – святого покровителя прикордонників. Із напуттими словами до випускників звернулися начальник Навчального центру полковник Дмитро Коцера, ветерани-прикордонники та батьки курсантів. Слово Боже доніс до присутніх місцевий священник отець Євгеній.

Лави прикордонного відомства поповнилися 87-ма юнаками та дівчатами. Вони завершили навчання за програмою початкової підготовки за спеціальністю «Молодший інспектор прикордонної служби», отримали відповідне свідоцтво та первинне військове звання «молодший сержант». Більшість із них скеровано для подальшого проходження служби в усі органи та підрозділи охорони державного кордону.

Слід зазначити, що 24 випускники продовжуватимуть навчання за програмою «Кухар», а ще дванадцять виявили бажання вступити до Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького та готуватимуться до іспитів.

Крім того, у Навчальному центрі розпочалася підготовка молодшого персоналу мінометної застави прикордонної комендатури швидкого реагування Харківського загону. На курси прибуло 42 військовослужбовців.

Спеціально для них розроблено декілька навчальних про-

грам, а кінцевим результатом цієї роботи є набуття практичних навичок із застосування міномету та готовність до виконання бойових завдань.

Після завершення курсу кожен військовослужбовець складатиме практичний іспит.

■ добра справа

Щоб не згас вогник...

Коли волонтери шукали донорів для дівчинки, яка лікується в опіковому центрі Одеси, їм спало на думку, що морські прикордонники – хлопці міцні, здорові, пройшли прискіпливий медичний відбір. Отже, чудові кандидати...

Наталія ГУМЕНЮК

Навесні та влітку минулого року одеські моряки-прикордонники, які виконували спеціальні завдання на підступах до Маріуполя та Новоазовська, опинилися в Довжанському «котлі». Бійці тримали оборону в умовах катастрофічної нестачі сухопутної форми, засобів захисту та спеціального обладнання. Тоді до них дуже вчасно надійшла допомога волонтерів...

Завдяки небайдужості, здавалося б, сторонніх людей було придбано необхідні спеціальні

прилади, камуфльовану форму, амуніцію, «броню» та каски і ще багато різних речей, що дозволили бійцям виконати поставлені завдання та повернутися до своїх рідних.

Але волонтерство не обмежується лише допомогою фронту, головний принцип його діяльності – надавати допомогу усім, хто її потребує.

І ось зараз, відгукнувшись на заклик волонтерів, протягом трьох діб близько півсотні моряків-прикордонників Одеського загону Морської охорони здавали кров для порятунку дитини. Її запаси поповнено більш ніж на 20 літрів...

Однокласники дівчини, які зібралися біля реєстратури Одеської обласної станції переливання крові, із захватом спостерігали за кремезними хлопцями у формі, котрі знайшли час і можливість допомогти хворій дитині. На знак подяки вони подарували бійцям браслети-обереги, власноруч сплетені із жовтих та блакитних стрічок.

Сьогоднішні донори: старший мічман Микола Королюк, мічман Руслан Бойцун, головний старшина Віталій Бондаренко та старшина 2 статті Денис Бурлаченко пройшли вогняними дорогами буремного сходу України. Мають бойовий досвід та відзнаки. Але кажуть, що вищим від будь-якої нагороди є надзвичайне й піднесене відчуття того, що ось так, не беручи до рук зброї, ділячись частинкою себе, ти можеш врятувати життя маленького співвітчизника, долучитися до його майбутнього щасливого життя!

Одеський загін Морської охорони цього року став постійним донорським колективом обласної станції переливання крові. Прикордонники вже здавали кров для порятунку поранених, доставлених у військовий госпіталь із передової у квітні нинішнього року. Тож цього разу працівники станції зустріли «своїх хлопчиків» як старих друзів – тепло та щиро. ■

■ гарячі будні

Безславний рейс «вितязів Новоросії»

На контрольному посту «Березове» на Донеччині співробітники Держприкордонслужби затримали «КамаЗ», набитий боеприпасами. Вантажний автомобіль прибув на пост з боку села Оленівка, розташованому на підконтрольній сепаратистам території. Водій швидко зметував, що випадково потрапив не туди, куди збирався. Набравшись хоробрості, він намагався проскочити пост. Аби зупинити транспорт, прикордонникам довелося застосувати зброю та викликати на підмогу додаткові наряди. І, як з'ясувалося, не дарма. У вантажівці знаходилося двоє молодиків у військовій формі без розпізнавальних знаків, а його кузов був щент заповнений боеприпасами. Усього затримані перевозили 186 ящиків та 6 «цинків» з гранатами, набоями різного калібру та пострілами до РПГ. Під час перевірки один із чоловіків назвав себе російським кадровим військовим у званні майор, а інший, за його словами, належить до угруповання бойовиків.

Андрій ДЕМЧЕНКО

Цигарки на розпал

Понад триста ящиків контрабандних цигарок виявили в результаті чіткої взаємодії прикордонники, працівники СБУ та ДФС на залізничній станції «Доманиці», що у Закарпатті. Велику партію цигарок вивезено в одному з вантажних вагонів потяга, що прямував до Словаччини. Як значилося в документах, у вагоні перевозили паливні брикети, однак під час детальної перевірки під заявленим вантажем правоохоронці виявили 306 ящиків цигарок «Джинг Лінг» без акцизних марок, а також аналогічні вироби марок «Фест» та «Мінськ». Наразі вантаж вилучено. Правоохоронці встановлюють осіб, причетних до організації контрабандної оборудки.

Сергій ЯКИМЕЦЬ

Афганський «десант» в Конотопі

Велику групу незаконних мігрантів затримали оперативні співробітники Сумського прикордонного загону у райцентрі Конотоп. Жінка та дев'ятеро чоловіків – за попередніми даними, вихідці з Афганістану – ховалися у приватному помешканні одного з районів міста. Вкупі з нелегалами затримано й власницю оселі та її чоловіка, які надали притулок іноземцям та підозрюються в організації їх незаконного переправлення через кордон. Наразі інформацію про правопорушення внесено його до ЄРДР. Про даний факт поінформовано взаємодіючі правоохоронні органи Сумщини.

Роман ТКАЧ

■ як це було

Минулого літа наша країна переживала чи не найскладніший етап своєї новітньої історії. Шовіністичний чорносотенний путінський режим після віроломного захоплення Криму, який у силу постмайданної слабкості влади, базаторічного системного руйнування українських безпекових структур та колаборації деяких генералів і офіцерів вдалося взяти без спротиву, вт'явся в український Донбас.

Однак тут «легкої прогулянки» не вишло. Прийшовши до тями, українці почали давати відсіч. Одним з перших, хто став на шляху ординців, були прикордонники. Саме вони понесли найбільші втрати у цей період.

Серед українських Героїв, котрі відійшли у Вічність, — легендарний Ігор Момот, який загинув під Зеленопіллям під лавиною реактивних снарядів, що прилетіли з території Росії. Напередодні цих трагічних подій я у складі пересувного прес-центру Інформаційного агентства Держприкордонслужби перебував у місці ратного подвигу наших воїнів. Сьогодні для читачів газети — короткий і тривожний спомин про те відрядження.

Так виглядав табір до трагічного обстрілу

Липень чотирнадцятого. Тривожний спомин

Сергій ЧЕРЕВАТИЙ,
фото автора і Сергія ЯКИМЦЯ

Другого липня 2014 року пересувний прес-центр вирушив на буремний Схід. Головним відчуттям була тривога, адже вперше за 23 роки служби у журналістське відрядження довелось виїжджати зі зброєю. Посиловало неспокій і те, що під час попереднього візду журналісти Інформагентства потрапили під мінометний обстріл (дякувати Богу без втрат), а автомобіль групи було серйозно пошкоджено. Тому ми їхали на «позиченій», і, як згодом з'ясувалося, не зовсім справній «Ниві», проте сповнені натхнення та бажання дізнатися й розповісти про героїзм прикордонників.

Першим пунктом призначення став Бердянськ, куди ми прибули вночі й за попередньою домовленістю з першою колоною мали виїхати у зону проведення антитерористичної операції. Проте нас не взяли... Як виявилось, про журналістів ніхто не повідомив підполковнику Вадиму Закладному. Офіцер відмовив

нам ввічливо, проте категорично, пояснивши, що без команди під час військових дій нікого не братиме. Як з'ясувалося згодом, твердість — головна риса Вадима Олександровича. Призваний за мобілізацією у званні підполковника на посаду начальника мобільної застави

напроти російського хутора Роза Люксембург. Тоді командир ще не знав, наскільки складною й тернистою буде його воєнна дорога: бої з ворогом, втрати побратимів. Зокрема, загине заступник начальника мобільної застави Сергій Лицар.

Постріл з РПГ відколов шмат стіни над самісіньким вікном спортзали. Навіть не хочеться думати, що було б з ними за умови влучного потрапляння.

«Оршанець-1», весь особовий склад якої складався лише з мобілізованих, він став одним із кращих командирів першого періоду оборони українського кордону. Нагороджений орденом Данила Галицького та медаллю «За військову службу Україні».

На момент нашого прибуття підрозділ під керівництвом Вадима Закладного вирушав для виконання завдань у точку, що знаходилася поряд з позиціями 72-ї бригади Збройних Сил України за два кілометри від держрубежу

З 17 вересня 2014 року Вадим Закладний обійме посаду начальника оперативної бойової прикордонної комендатури «Білгород-Дністровський — 1», братиме участь у розбудові та становленні оперативної-військової відділу «Краматорськ». Він завжди особисто виїжджати на реконструкції, «нульові» пости та небезпечні затримання. Буде там, де найнебезпечніше і найважче. Тож недарма підрозділ, яким більш ніж півроку командував Закладний, визнано найкращою ОБПК відомства.

Про все це ми дізналися під час інших відряджень, а тоді довелось шукати, як потрапити у зону АТО. Чекати довелось нелегко. Туди йшла колона автомобільної техніки з боеприпасами, водою та провіантом для прикордонних підрозділів. І ось уже серйозний інструмент: одягнуті бронезилети, відкриті вікна, патрон у патронник, у разі обстрілу...

...Ми йшли всередині колони, сформованої з вантажівок «не першої свіжості», з примхливими характерами та схильністю до поломок. Замікала колона яскраво розмальована «Нива» (згодом нам доведеться ближче «познайомитися» з цим авто). Її водієм був підполковник Ігор Гізун. Худощий, з постійно невиспаними очима і з «Люсею» в обіймах — так він називав свій АКМС. Такий зовнішній вигляд був природним для людини, яка майже не їла (отримавши кулю у ситий шпунок, мавш небагато шансів на порятунок) і зовсім мало спала. Це ми змогли перевірити на собі.

Одна із останніх зупинок на мирній землі

Дві години поїздки — і ми у Маріуполі, нещодавно звільненому від сепаратистської навалочі, але ще набилому російськими терористами. Свідченням цього став розстріл 14 червня 2014 року на пост-мосту прикордонної колони. Приклад активності адептів «рускава міра» ми побачили на території управління Донецького загону. Розстріляні автомобілі з вищезгаданої колони із залишками крові наших побратимів, сліди обстрілу з гранатомета спортивної зали, де ночували військово-службовці мобільної застави... Хлопцями поцастило. Чи то завдяки «професіоналізму» бойовиків, чи захисту янгільов-охоронців вони не постраждали. Постріл з РПГ відколов шмат стіни над самісіньким вікном спортзали. Навіть не хочеться думати, що було б з ними за умови влучного потрапляння.

Активність путінських наймитів тоді зашкалювала. Поки наша колона доукомплек-

т тут з'явився перший автомобіль — «Урал», а над його кабіною — здоровенне небесно-жовте полотнище. У кузові — десантура в тільниках з піднятими у вітанні руками...

...Цей візуальний спогад поряд із постаттю дружини з новонародженим сином на руках у вікні пологового будинку та світланком над Атлантикою назавжди залишаться у моїй пам'яті в тій під назвою «Щастя»...

Після тривалої, виснажливої і напруженої подорожі ми прибули до пункту попуску «Успенка». Колись звичайний атрибут цивиль-

яскраво розфарбовану у біле і зелене (я про неї згадував раніше).

Отже ранок, підйом, переносимо речі до нового авто, екіпуємося, чекаємо команди на виїзд. Вона надходить тільки о сьомій ранку. Вирушаємо з новими попутниками. До нас доєднались ті ж самі військовослужбовці мобільної застави «Оршанець-1», які не захотіли нас брати у Бердянську. Ось така іронія долі...

Старший колони — підполковник Василь Польовий, керівник сектора «Г» тактичного

Ми йшли всередині колони, сформованої з вантажівок «не першої свіжості», з примхливими характерами та схильністю до поломок.

ного життя прикордоння, жвавий та сповнений емоціями людей, зустрів нас темрявою і тишею. На спробу посвітити потужним ліхтарем я почув дуже ефектне і коротке зауваження не зовсім приємного, але напоручод мотивуючого змісту. У темряві знаходимо старшого. На той час підполковник Юрій Ратніков вводив у курс справи, долаючи «оптимізму» сепари нахобіщають, силляють мінами, диверсійно-розвідувальні групи тримають бійців «Успенки» в постійному «тонусі».

«Командате» Юрій виснажений безперервними сутичками та недосипанням, проте спокійний і впевнений. Розповідає, як виставляє пости проти диверсантів, вилучає навідинків мінометів, організовує роботу та побуд підрозділу.

Після вечери нам показали найголовніше — місце для сну та укриття, де можна знайти прихисток у разі обстрілу. Сказали, що за планом о четвертій ранку вирушаємо далі. Куди саме, нас не особливо інформують з міркувань безпеки. Піійом відповідно о третій. Оскільки наша «Нива» з великими зусиллями доїхала до «Успенки», прийняли рішення далі не ризикувати. Нам запропонували таку ж саму, тільки

утрупування «Кордон» (згодом офіцер отримає звання полковника і буде нагороджений медаллю «За службу Вітчизні»). Його «Ленд Ровер», як і наша «Нива», — кольору папути. Обвішаний бронезилетами він постійно пролітав уздовж колони для координації руху та уникнення нестандартних ситуацій.

Попереду та позаду колони йшли БТри, а перед переправою у районі КПП «Мар'їнка» нас взяла супроводжувати БМП десантників 79-ї бригади, адже тоді терористи швидко обстрілювали цей вразливий сектор оборони українських військ. Далі нас вів наш БТР з відчайдушним водем старшим прапорщиком Олегом Іваненком — «Душманом», як його через туркестанське дитинство називали товариші. Саме у його виконанні я побачив неймовірні «пруети» по місцевості, аби уникнути мін і фугасів, зокрема, керування ногами та багато чого іншого. Сам вигляд Олега Івановича не відповідав жодним усталеним стандартам: борілка-єспаньйола, подарована волонтерами «гірка», шльопанці на босу ногу (потім з'ясувалося, з медичних причин) і хвацько заломлений зелений берет. Нестандартним був і бронетранспортер: чи не єди-

Затримані корезувальники вогню. Біркове

ний у зоні АТО без білих смуг на корпусі. Така забобонність, а радше професіоналізм Олега врятували багато життів. За це його буде нагороджено медаллю «За мужність» III ступеня та відзнакою міністра оборони «За військову доблесть».

Далі було «Дякове» й інші пункти, де ми потроху залишали наші вантажі. Дорогою мали привід порухатися: то «таблетка» застрягне, і ми дружно її штовпаємо, то у житньому полі, набравши колосся піддвигнув, загориться наша «Нива». Ми гасили її і молилися, щоб їхала далі...

Кінцевою точкою подорожі став польовий табір поблизу Біркового — крайній форпост української присутності на цій ділянці фронту. Якраз перед нашим приїздом тут затримали сепаратистів.

Закінчення на 6-й стор.

«Гостинці» для терористів

■ як це було

Липень чотирнадцятого. Тривожний спомин

Закінчення. Початок на 4-5 стор.

На допиті вони стверджували, що є звичайними місцевими мешканцями і до військового табору зайшли випадково. Проте контакти, фото та відео з їхніх телефонів свідчили зовсім про інше. Ці ворожі лазутчики, а також «бетеер» з відірваною вибухом віссю стали тим «цінним» вантажем, який ми забрали з собою.

Пункт у Бірюковому був взірцем невибагливості та спартанських умов, тож інформацію про ночівлю у набагато комфортнішому таборі біля Зеленопілля ми сприйняли з неабияким піднесенням. Однак при під'їзді до нього від гуркоту зенітних установок та стрілецької зброї ентузіазму поменшало. Ми спішилися і зайняли позиції біля дороги. Та на наше щастя, це не був повноцінний бій: як передали по рації, стріляли по безпілотному літальному апарату, що прилетів з російської території. Напередодні вдалося підбити один, однак цього разу по «передвіснику біди» влучити не змогли...

Ми прибули в Зеленопілля 5 липня. А за шість днів за результатами розвідки цих електронних «шуків» по військовому табору з території Росії буде нанесено нищівний удар реактивною артилерією... Звідси у височинь крокуватиме чергова когорта українських патріотів, приєднуючись до Небесних сотень, полеглих за волю Вітчизни...

... А того вечора ми побачили досить добре облаштований табір, де за холодною, але такою смачною перловою кашею і чаєм поговорили з прикордонниками і військовими про їхні справи та польові будні. Зокрема, дізналися про прикордонну династію вже знайомого вам старшого прапорщика Олега Іващенко.

Батько Олега Івановича служив у прикордонних військах, і значна частина його служби пройшла у Середній Азії. Про дитинство серед туркменських однолітків і суворий прикордонний побут, що допомогли сформувати характер, наш герой згадував цікаво і з певною ностальгією.

Придивившись біля багаття, я згадав, де бачив цю харизматичну особу: під час аврального відкриття Алеї прикордонників та встановлення пам'ятника охоронцям державних рубежів саме він був «рушійною силою» цієї,

І тут з'явився перший автомобіль – «Урал», а над його кабіною – здоровенне небесно-жовте полотнище. У кузові – десантура в тільниках з піднятими у вітанні руками...

здавалося б, нездійсненної у поставлені терміни місії. Також з'ясувалося, що і до розбудови Музею прикордонної служби і багатьох інших об'єктів інфраструктури Навчального центру молодших спеціалістів у Черкасах він також доклав рук. Того вечора я дізнався, що і рідний брат Олега – прикордонник. Підполковник Ігор Іващенко також бив російських окупантів і сепаратистів у складі Оршанецької мотоманевреної групи під керівництвом легендарного Ігоря Момота, за що його нагороджено медаллю «За військову службу

Україні». Із цим офіцерами нам ще випаде зустрітися пізніше. З одним із них, на жаль, – востаннє, та про це згодом...

Зранку ми вирішили скористатися моментом і поспілкуватися з військовослужбовцями, аби розповісти про них у ЗМІ, та охочих говорити виявилось зовсім небагато. Все ж нам вдалося розговорити майора Андрія Красноштана, заступника начальника сектору «Г», та кулеметника старшого солдата Сергія Михню. Військовослужбовці розповіли про особливості життя та служби у польовому таборі. Під час розмови відбувся прикрий і, як виявилось, пророчий інцидент: Бійці підкреслили, що табір жодного разу не обстрілювали, на що хтось із керівництва сектору (здається, це був начальник штабу) у доволі грубій формі зробив зауваження, мовляв, не накаркайте. На превеликий жаль, він виявився правим...

Надійшла команда «До бою!»

А ми після короткого спілкування вирушили у зворотну путь. Цього разу нам довелося тягнути з собою пошкоджений БТР. Це було «геніальне» рішення уже колишнього генерала-тиловика, котрий «воював» здебільшого у Бердянську. Саме за його вказівкою нам довелося на несправному Кразі тягнути важку «броню». Наш «технар» Ігор Гізун творив чудеса, щоб на жорсткому зчепленні багатотонна машина могла рухатися. Проте його майстерності вистачило буквально кілометрів на вісім...

мобілів і броньованої техніки. Особливо вражала своїми неприродними у цих умовах яскравими білою та зеленою фарбами знищена прикордонна техніка. Як кепкування з «європейської моделі охорони кордону».

Особливо вражала своїми неприродними у цих умовах яскравими білою та зеленою фарбами знищена прикордонна техніка. Як кепкування з «європейської моделі охорони кордону».

Дорогою до Дякового нас чекала ще одна пригода, що неприємно полоскотала нерви. На відстані приблизно кілометра з'явилася колона військової техніки. По рації я почув, що вона не

До борту підійшов чоловік міцної статури з козацькими вусами. Я впізнав полковника Ігоря Момота. Привітавшись представився, і відвівши офіцера вбик, намагався умовити його на інтерв'ю, адже багато чув про

безстрашність і доблесть, якими він відзначався у перші дні війни. Та Ігор Федорович був непохитним: «Та ти що! Сепари за мене винагороду дають, а я тут їм сам засвічусь». Якби знати, що я останній журналіст, який спілкується з героєм, напевно убував би відверто розповісти про ту війну. Якби знав Ігор Федорович, можливо, захотів би сам поділитися сокровенним з рідними та бойовими товаришами. А тоді ми потисли один одному руки і попрощалися...

...За шість днів, 11 липня 2014 року, полковник Ігор Момот загине смертю хоробрих під шквалом реактивного вогню російських «братів», з якими він, можливо, разом воював у горах Афганістану. А я з колегами готуватиму некролог і пам'ятні матеріали у газету. Наступного дня – 12 липня – майор Ігор Петрів та старший прапорщик Павло Дяк приєднаються до свого командира, підірвавшись на фугасі... А того вечора ми просто обнялися з хлопцями, побажали їм берегти себе та пішли відпочивати.

Наступного дня ми вже були у Бердянську. Поспілкувалися про загальну обстановку із заступником керівника тактичного угруповання «Кордон» начальником допоміжного пункту управління полковником Олегом Цевельовим, полагодили свою багатостраждальну «Ниву» і готувалися до від'їзду.

Тільки з приїздом до Києва поступово прийшло усвідомлення, як нам пощастило побувати у тому пеклі і повернутися неушкодженими. У газетній статті за підсумками відрядження я написав, що іменами наших побратимів називатимуть вулиці й школи, а покоління росіян та одурманених мешканців Донбасу доведеться пройти тривалий і принизливий шлях деімперизації та дерадянзації, схожий на процес позбавлення нацистської спадщини у післявоєнній Німеччині. І цей процес уже триває.

Росія поступово перетворюється на світового ізгоя, а в Україні створюється нова держава із сильними військовими м'язами, розпочинається боротьба з корупцією, формується власний пантеон героїв. Тому я впевнений: ми переможемо. Не готовий назвати точні терміни, але знаю, що це невідворотно. А головне – коли буде збудовано нову державу та її прикордонну службу, пам'ятати, чий здоров'ям і життям за це заплачено. Адже покидаючи нас фізично, ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ у нашій пам'яті й формують цю метафізичну єдність мертвих, живих і ненароджених, що є безсмертною душею нашого народу, який обстоює святе право жити на своїй Богом даній землі. ■

відповідає на встановлені сигнали. Ми напружено спостерігали, як то з'являлись, то зникали за придорожніми деревами БТРи та автомобілі. Так тривало хвилин двадцять п'ять, потім колона зникла у лісопосадці. Бог у черговий раз явив нам свою милість...

Прибувши до Дякового, ми вступили у перемовини з Бердянськом і переконали залишити наш броньований «баласт» як стаціонарну вогневу точку. Вирушили далі. Пізно увечері прибули в Успенку. Після декількох днів поїздки з відкритими вікнами полями Донбасу від пилу та сонця ми були схожими на представників племені апачі. Літній душ, а згодом і літній дощ дозволили частково повернути нам європейську зовнішність. У наметі наперекір війні хлопці дивилися чемпіонат світу з футболу. Ми вже блаженно очікували можливості забути сні, та наші плани зазнали коригування. Нас запросили на розмову за «чаркою» чаю. Застілля було цікавим: темрява, рясний дощ, накрита у кузові бортового уазика вечерея.

Там я познайомився з прекрасними людьми, яких бачив уперше, а деяких, на жаль, і востаннє... Зокрема, поспілкувався із підполковником Ігорем Іващенко, який тільки-но повернувся з чергового бойового завдання, майором Ігорем Петрівим і старшим прапорщиком Павлом Дяком.

Під час розмови із темряви почули голос: «Хлопці, завтра виїжджаємо, розходьтеся!». «Командир!», – з повагою прошепотіли співрозмовники.

■ МИСТЕЦТВО

Погляд у душу воїна

У терміналі «D» Міжнародного аеропорту «Бориспіль» відкрилася виставка литовської художниці Беати Куркуль, присвячена українським прикордонникам.

Василь БЛЕНКО

В урочистостях з нагоди відкриття взяли участь голова Служби генерал-полковник Віктор Назаренко, представник посольства Литви Гвідас Керушаускас, виконувач обов'язків генерального директора аеропорту Євген Дихне, волонтери та представники громадських організацій, які допомагали в організації експозиції. Виставка триватиме протягом місяця.

Медик й історик за освітою та митець за покликанням Беата Куркуль відкрила для себе прикордонну тематику завдяки своєму чоловікові – Миколі Авдєєву. Із початку АТО Микола займається волонтерською діяльністю і активно допомагає «зеленим кашкетам».

– Ми доставляємо медичні препарати, обмундирування, маскувальні сітки, словом, все, чого часто бракує на передньому краї, – поділився він секретами своєї роботи. – Порахували, що за час волонтерства відвезли на кордон усього необхідного майже на 400 тисяч гривень. Також допомагаємо пораненим, які лікуються зараз у госпіталі.

Хоча Беата ніколи не була ані на блокпосту, ані в окопах, створені нею за допомогою комп'ютера картини вражають своїм реалізмом і переносять глядача із сяючої зали терміналу у воєнну правду. Водночас цей реалізм тісно переплетений із героїчним романтизмом, який випромінюють полотна художниці.

– Беата зазирнула в душу українського прикордонника, – зазначив генерал-полковник Віктор Назаренко. – Герої картин – не уявні образи, а діючі військовослужбовці. Наступні покоління рівнятимуться на цих хлопців і братимуть приклад саме з них.

До речі, серед присутніх були й двоє Беатиних «моделей»: старший прапорщик Роман Дум'як та капітан третього рангу Олексій Косюков. – Я малюю і вдень і вночі, – розповідає митчиня. – Коли є можливість і натхнення. На одну картину йде 8 – 15 годин. Іноді задоволена своєю роботою, а часом доводиться починати фактично заново.

Беата використовує фотографії, зроблені бійцями в зоні АТО, звідти бере й деталі. Якимось їй довелося перемалювати машину, оскільки, за відгуками прикордонників, вона відрізнялася від тієї, що використовується на Сході.

– Воєнна тема домінуватиме у моїй творчості, поки в Україні не запанує мир, – зізнається художниця. ■

■ знай наших!

Їй гирі наче пір'я...

Нещодавно у болгарському місті Варна відбувся чемпіонат Європи з гирьового спорту. Срібною призеркою турніру стала старшина Ольга Масловець — інспектор прикордонної служби відділу «Козача Лопань» Харківського загону, яка з 2006 року виступає у складі спортивної команди Держприкордонслужби.

Катерина МЕЛЬНИК

Ще у студентські роки кандидат у майстри спорту з настільного тенісу вирішила спробувати себе у не зовсім жіночому спортивному виді — гирьовому. Розпочавши тренування, вже 2005 року Ольга виконала норматив у 170 підйомів 16-кілограмової гирі й стала майстром спорту України, а згодом — потрапила до Національної збірної. Сьогодні вона — гордість міста Дергачі, де проживає разом із сім'єю, та прикордонного підрозділу, де проходить службу. Її шестирічний син Ілля, як і мама, захоплю-

ється цим спортом і вже піднімає гирі вагою вісім кілограмів.

Після успішного виступу на чемпіонаті Європи спортсменка-прикордонниця наразі продовжує ретельно готуватися до світового чемпіонату, який відбудеться у листопаді нинішнього року в ірландському Дубліні.

■ зірки на погоні

від 09 липня 2015 року №622-ос
по Адміністрації Державної прикордонної служби України
підполковник
майору **НИКОЛАЄВИЙ Ларисі Володимирівні**

від 11 липня 2015 року №630-ос
по Адміністрації Державної прикордонної служби України
полковник
підполковнику **МОРОЗОВУ Сергію Олександровичу**

від 14 липня 2015 року №635-ос
по Південному РУ ДПСУ
підполковник
майору **ЖУРБИ Сергію Миколайовичу**

від 21 липня 2015 року №662-ос
по Східному РУ ДПСУ
підполковник
майору **ПАСІЧНИКУ Віталію Богдановичу**

майору **СВИРИДЮКУ Олександр Володимировичу**
майору **ТИПЛИЦЬКОМУ Олексію Юрійовичу**

від 27 липня 2015 року №685-ос
по Східному РУ ДПСУ
полковник
підполковнику **СЕРГІЙКУ Олексію Сергійовичу** з 25 липня 2015 року.
по Північному РУ ДПСУ
підполковник юстиції
майору юстиції **ХІМІЧУ Сергію Миколайовичу**
по Південному РУ ДПСУ
підполковник
майору **ВОЙТЕНКУ Євгену Михайловичу**
по Окремій комендатурі охорони і забезпечення Державної прикордонної служби України
майор
капітану **ТИТОВЕЦЬ Ользі Василівні**
Управління кадрового забезпечення АДПСУ

■ від щирого серця!

Рада та Актив громадської організації ветеранів прикордонної служби «Ветеран кордону» щиро та сердечно вітають майора запасу **БИЧКОВА Валентина Петровича** з 75-річним ювілеєм, а також іменинників липня: голову Комітету ветеранів Державної прикордонної служби України генерал-лейтенанта у відставці **МАКАРОВА Анатолія Андрійовича**, полковників запасу **ПЛЕЧЕНЯ Віліслава Івановича** й **КОЗЕЛА В'ячеслава Григоровича**, підполковників **БОМЕЖКА Володимира Григоровича**, **МАМАТА Ігоря Валентиновича**, **МАМАТА Руслана Валентиновича** та

КАШЕВАРОВА Володимира Петровича, капітанів запасу — **ЛЮТОГО Миколу Петровича** і **СТЕПАНЕНКА Олександра Миколайовича**, старших прапорщиків запасу — **АХМАДУЛІНА Асхата Масгутовича**, **ЛАПОУХОВА Сергія Федоровича**, **ХРУЩА Олександра Васильовича**, **БАШИНСЬКОГО Василя Васильовича** та **ХАБІБРАХМАНОВА Фаріда Мударісовича**, рядового запасу **БОЙКА Петра Федоровича** і вдову ветерана **ПУШКАР Ольгу Григорівну!**

Бажаємо міцного здоров'я, чистого неба, благополуччя у сім'ях та миру в Україні!

■ інформація для роздумів

Тома Ісидор Ноель Санкара (1949 – 1987), президент Буркіна-Фасо, жив на платню армійського капітана, яка становила 345 доларів США на місяць, а президентську зарплату в 2000 доларів перераховував до сирітського фонду. Після його смерті з'ясувалося, що з майна, яке належало йому особисто, хоча б якусь цінність представляє старенький «Пежо», придбаний ще до приходу до влади, холодильник зі зламанним морозильником, три ітари і чотири велосипеди. Санкара керував країною по суті на громадських засадах. Він навіть заборонив ставити у своєму кабінеті кондиціонер...

Ідеї вбити неможливо...

Андрес ВОЗНИКАС

Цей президент дійсно виглядає унікальним на тлі інших правителів Африки, які жили в неприпустимій для бідних країн розкоші. Він наказав продати весь урядовий автопарк, що складався з «Мерседесів», замість яких було придбано «Рено-5» — найдешевше на той час автомобілі в країні.

Санкара урізав зарплати чиновникам, а також заборонив їм користуватися особистими водіями та літати першим класом. Їм довелося змінити дорогі західні костюми на традиційну бавовняну туніку, пошити місцевими жителями. Під новий рік державних службовців зобов'язували відраховувати по місячному окладу на користь соціальних фондів. Звільнивши одного разу половину кабінету, Тома Санкара відправив функціонерів на колективні ферми — працювати на землі, «де від них буде більше користі». Вже за три роки після приходу нового президента до влади (1986 року) Світовий Банк констатував, що у Буркіна-Фасо викорено корупцію.

Серед завдань, поставлених президентом-реформатором, — ліквідація голоду, створення системи безкоштовної освіти та охорони здоров'я, боротьба з епідеміями та корупцією, лісовідновлення в умовах наступу пустелі (за роки його президентства було висаджено 10 мільйонів дерев, які зупинили розповзання пісків Сахари на південь). Найбільшою державною програмою стала вакцинація від інфекційних захворювань 2,5 мільйона дітей. Як результат, показники дитячої смертності, до цього найвищі у світі (280 смертей на 1000 ново-

народжених), стрімко знизилися. У заслугу Санкари також ставлять програми з будівництва житла, списання боргів дрібним орендарям, скасування податку, «кампанію Альфа» з навчання грамоті на дев'яти місцевих мовах, програму розвитку дорожньої інфраструктури, боротьбу з місцевими хворобами.

доступ до освіти. У перший рік революції відбувся «день солідарності», коли чоловікам було запропоновано готувати обід і йти торгувати на ринок, щоб на собі відчуті «принуди» жіночої долі. У Буркіна-Фасо почалося поширення засобів контрацепції, а уряд став першим в Африці, який офіційно визнав епідемію СНІДу.

Звільнивши одного разу половину кабінету, Тома Санкара відправив функціонерів на колективні ферми — працювати на землі, «де від них буде більше користі».

Одним із перших рішень революційної влади стало позбавлення племянних вождів привілеїв і майна, скасування виплати їм данини і обов'язкових відпрацювань селянами. Під час аграрної реформи наділи, які належали феодалним землевласникам, були перерозподілені на користь селян, які їх обробляли. У результаті за три роки врожайність пшениці зросла вдвічі, що дозволило країні вийти на самозабезпечення продовольством.

Тома Санкара проголосив справу революції невіддільною від питання звільнення жінки. До його уряду увійшло багато жінок, що було безпрецедентним для Західної Африки. Жінок у Буркіна-Фасо нарешті було зрівняно у правах з чоловіками, і вони отримали

При цьому Санкара залишався різким критиком «гуманітарної допомоги» від західних держав і міжнародних організацій, розглядаючи її як форму неокolonіалізму. За тиждень до загибелі, виступаючи на мітингу, присвяченому 20-й річниці вбивства його кумира Ернесто Че Гевари, він промовив фразу, що стала його своєрідною епітафією: «Революціонерів можна вбити, ідеї — ніколи».

...Тома Санкару було вбито 15 жовтня 1987 року під час державного перевороту, влаштованого його другом і соратником — міністром юстиції Блезом Компаоре. Одним із перших рішень Компаоре в якості нового президента стало замовлення персонального «Боїнга», на яке пішли кошти, призначені для благоустрою передмість столиці. Потім він скасував відпрацьовані механізми націоналізації, відновив значні платні чиновникам і скасував податок на медицину, введений на їхні доходи під час революції. Країна почала зубожіти...

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Головний редактор
Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Чергова по номеру
Ольга МІРОШНИЧЕНКО

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 41994
Наклад: 5050 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації — рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@pvu.gov.ua
kordo@ukr.net